

Arrest

**nr. 66 737 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juni 2011 om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. DESGAIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2006 wordt aan verzoeksters moeder, een vreemdeling die tot vestiging in het Rijk gemachtigd is, een bevel tot terugbrenging van verzoekster gegeven. Verzoeksters moeder dient een beroep in bij de Raad van State. Op 5 mei 2011 vernietigt de Raad van State bij arrest nr. 212.938 dit bevel tot terugbrenging.

Verzoekster die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, dient op 17 november 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 juli 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoeksters moeder is een tot vestiging in het Rijk gemachtigde vreemdeling.

Op 25 september 2009 wordt verzoekster gemachtigd tot verblijf van beperkte duur onder bepaalde voorwaarden.

Op 8 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 8 november 2010 wordt verzoekster gemachtigd tot verblijf van beperkte duur tot 8 november 2011, onder bepaalde voorwaarden. Deze voorwaarden zijn dat zij effectief samenwoont met de persoon die zij vervoegt, namelijk haar moeder F.L., dat zij bewijzen voorlegt van het feit dat ze naar school gaat of dat zij een winstgevende activiteit uitoefent (arbeidsovereenkomst, bijlage 19*bis* en loonfiches) op legale wijze, en een bewijs dat zij niet ten laste valt van de openbare overheden.

Op 22 december 2010 dient verzoekster een aanvraag in tot inschrijving, zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 15.

Op 31 mei 2011 biedt verzoekster zich samen met A.C.M., van Syrische nationaliteit, aan met het oog op een huwelijk. Verzoekster blijkt op 15 april 2011 de ouderlijke woning verlaten te hebben.

Op 15 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

- Gelet op artikel 13 § 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het ver(b)lijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

- Overwegende dat C. D., geboren te O. op (...), onderdaan van Algerije, wonende te 9220 Hamme (...), op 08.11.2010 gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden met een beperkte duur geldig tot 08.11.2011

- Overwegende dat één van de voorwaarden voor dit verblijf effectieve samenwoont met de moeder, L.F. (...) is

- Overwegende dat betrokkene sedert 15.04.2011 als alleenstaande ingeschreven staat op het volgende adres: (...) te 9220 Hamme, terwijl de moeder nog ingeschreven staat op het volgende adres: (...) te 6000 Charleroi.

Wordt vastgesteld dat aan bovenvermelde voorwaarde niet meer wordt voldaan.

In uitvoering van artikel 26/5 van het KB van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan haar het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

(...)."

Dit bevel wordt op 24 juni 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht. Er wordt haar tevens een attest van afneming van een verblijfsdocument afgegeven (bijlage 37).

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster geen ernstig middel aanvoert en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 7 en 13 van de vreemdelingenwet en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing genomen is onder de vorm van een bijlage 13, op basis van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet en van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Verzoekster citeert deze artikelen en tevens artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dat haar een bijlage 14 had moeten worden gegeven, in toepassing van artikel 26, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeksters beschouwingen juridische grondslag missen. Verzoekster werd immers op 25 september 2009 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf op voorwaarde van samenwoning met haar moeder en nog twee andere voorwaarden. Bijgevolg heeft de gemachtigde terecht een beslissing genomen op grond van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet onder de vorm van een bijlage 13 omdat punt 3° van dit artikel van toepassing was: verzoekster voldeed niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, diende geen beslissing tot weigering van verblijf overeenkomstig de bijlage 14 te worden afgegeven. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat enkel spreekt over een bijlage 13.

3.1.3. Verzoekster werd op 25 september 2009 en op 8 november 2010 gemachtigd tot een verblijf van beperkte duur onder bepaalde voorwaarden. Deze voorwaarden werden uitdrukkelijk vermeld op de beslissing waarbij zij tot verblijf werd gemachtigd en betreffen de effectieve samenwoning met de persoon die zij vervoegt, namelijk haar moeder F.L., het voorleggen van bewijzen van het feit dat ze naar school gaat of dat zij een winstgevende activiteit uitoefent (arbeidsovereenkomst, bijlage 19bis en loonfiches) op legale wijze, en het bewijs dat zij niet ten laste valt van de openbare overheden.

Artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat één van de voorwaarden die aan verzoekster was opgelegd voor haar tijdelijk verblijf, dat zij effectief diende samen te wonen met de persoon die zij vervoegt, *in casu* haar moeder. Uit de stukken van het dossier blijkt eveneens dat verzoekster vroeger met haar moeder samenwoonde te Charleroi maar dat zij zich op 31 mei 2011 te Hamme aanbiedt met het oog op een huwelijk. De gemeente Hamme bezorgt deze informatie aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die op 14 juni 2011 vaststelt dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat verzoekster op 15 april 2011 de ouderlijke woning heeft verlaten.

Verzoekster ontkent deze feitelijkheden zoals die uit het dossier blijken niet. Verzoekster voldoet dus niet meer aan de voorwaarde van effectieve samenwoning met haar moeder, die haar uitdrukkelijk was opgelegd. Bijgevolg is artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet van toepassing en kon aan verzoekster een bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten.

Artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling bedoeld in artikel 13, § 3, van de wet het bevel geeft het grondgebied te verlaten, bepaalt hij de termijn waarbinnen die persoon het grondgebied moet verlaten. Deze beslissing wordt betekend door middel van de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 13.

§ 2. (...).”

Nu verzoekster een vreemdeling is die gemachtigd werd om voor beperkte duur in het Rijk te verblijven, valt zij onder de toepassing van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet en is, in het geval haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, artikel 26/5, § 1 van het koninklijk besluit van 8

oktober 1981 op haar van toepassing. Dit vermeldt enkel een bijlage 13, zoals *in casu* aan verzoekster werd ter kennis gebracht.

Verzoekster is echter de mening toegedaan dat artikel 26, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op haar van toepassing is. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 4. Indien de minister of zijn gemachtigde beslist dat de in § 1 bedoelde vreemdeling geen recht op verblijf heeft, geeft hij hem, naar gelang het geval, een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit geval mag de termijn voor het verlaten van het grondgebied niet minder dan 30 dagen bedragen. Het gemeentebestuur geeft van beide beslissingen kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14.”

De in § 1 van artikel 26 bedoelde vreemdeling is *“de vreemdeling die aan het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verklaart dat hij zich in één der artikel 10 van de wet bepaalde gevallen bevindt”* en die een document gekregen heeft *“dat aantoont dat de aanvraag werd ingediend en overeenkomstig het model van bijlage 15bis werd opgesteld”*.

Daargelaten de vraag of verzoekster *in casu* zulke aanvraag heeft ingediend op 22 december 2010, stelt de Raad vast dat huidige bestreden beslissing geen antwoord inhoudt op de aanvraag van 22 december 2010. Huidige bestreden beslissing maakt een einde aan het verblijf van beperkte duur dat verzoekster al op 8 november 2010 had verkregen als gevolg van haar voorheen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of 10bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster was dus op het moment van de bestreden beslissing een vreemdeling die gemachtigd werd om voor beperkte duur in het Rijk te verblijven, waardoor artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet op haar van toepassing was evenals artikel 26/5, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Aan verzoekster werd bijgevolg terecht een bijlage 13 afgeleverd.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 7 van de vreemdelingenwet kan zij niet gevolgd worden, nu de bestreden beslissing niet steunt op dit artikel en er ook op andere gronden aan een vreemdeling een bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten, zoals *in casu*.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel machtsoverschrijding aan en een manifeste appreciatiefout, evenals de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster verduidelijkt dat het enig motief van de bestreden beslissing is dat zij op 15 april 2011 haar inschrijving gevraagd heeft op een adres in Hamme. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij, als zij een toegestaan verblijf in het kader van gezinshereniging wenst te beëindigen, zij een onderzoek moet voeren van deze zaak en zich niet mag beperken tot een algemeen onderzoek. Zij dient controles uit te voeren met als doel de concrete omstandigheden van de zaak *in casu* te appreciëren.

Verzoekster benadrukt dat wanneer de overheid een discretionaire bevoegdheid heeft, de controle die tot doel heeft om na te gaan of de informatie volgens dewelke een lid van de familie niet meer in de schoot van deze familie zou verblijven, moet worden betrokken op het zich informeren over de globale situatie, wanneer zij erover nadenkt om een verblijfstitel in te trekken. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij een controle heeft uitgevoerd die toelaat om met zekerheid de situatie van verzoekster te kennen op het moment waarop haar de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht.

Verzoekster wijst erop dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zonder dat de overheid ertoe verplicht is de motieven van de motieven te geven. Het volstaat bijgevolg dat de beslissing klaar en duidelijk de redenering weergeeft zodat de betrokkene de motieven begrijpt en deze in voorkomend geval kan aanvechten in het kader van een beroep, en de bevoegde jurisdictie haar controle terzake kan uitvoeren.

In casu steunt de gehele motivering van de bestreden beslissing op de vaststelling dat verzoekster op 15 april 2011 haar inschrijving gevraagd heeft in Hamme. Deze vaststelling leidt ertoe dat de verwerende partij twijfelt aan de effectieve woonplaats van verzoekster en van haar moeder die het recht op gezinshereniging opent. De verwerende partij leidt hier tevens conclusies uit af.

Het is echter, rekening houdend met alle elementen van het dossier, niet onredelijk dat de verwerende partij vooraf de verblijfsvoorwaarden van verzoekster zou hebben onderzocht maar ook deze van de persoon bij wie zij zich voegde en in voorkomend geval daaraan een einde zou hebben gesteld, alvorens te beslissen over de stopzetting van het verblijfsrecht van verzoekster van wie het verblijfsrecht afhangt van haar moeder.

Verzoekster meent dat er niet op zekere wijze kan worden vastgesteld dat het familiaal leven tussen verzoekster en haar moeder stopgezet is. Daarom is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd door louter te verwijzen naar de vraag tot inschrijving van verzoekster te Hamme. De bestreden beslissing schendt daarom de in het middel aangevoerde beginselen.

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat verzoekster werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf onder drie voorwaarden, waaronder de voorwaarde van samenwoning met haar moeder. De gemachtigde heeft evenwel vastgesteld dat verzoekster op 15 april 2011 is ingeschreven als alleenstaande op een ander adres dan haar moeder. In tegenstelling tot wat verzoekster probeert voor te houden, dient geen verder onderzoek te worden gevoerd naar het familieleven van verzoekster. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, blijkt uit het rijksregister dat verzoekster en haar moeder inderdaad niet meer samenleefden. De vaststelling dat verzoekster niet meer samenwoont met haar moeder en aldus niet meer voldoet aan de wettelijke vereisten die werden gesteld aan haar tijdelijk verblijfsrecht, volstaat om aan verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij wijst erop dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet ontkent.

De verwerende partij is van mening dat de gemachtigde heeft gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet en artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden met een beperkte duur geldig tot 8 november 2011, dat één van de voorwaarden voor dit verblijf effectieve samenwoning met de moeder is, dat verzoekster sedert 15 april 2011 als alleenstaande ingeschreven staat te Hamme, terwijl de moeder nog ingeschreven staat te Charleroi, zodat wordt vastgesteld dat aan bovenvermelde voorwaarde niet meer wordt voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“- Gelet op artikel 13 § 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het ver(b)lijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

- Overwegende dat C. D., geboren te O. op (...), onderdaan van Algerije, wonende te 9220 Hamme (...), op 08.11.2010 gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden met een beperkte duur geldig tot 08.11.2011

- Overwegende dat één van de voorwaarden voor dit verblijf effectieve samenwoning met de moeder, L.F. (...) is

- Overwegende dat betrokkene sedert 15.04.2011 als alleenstaande ingeschreven staat op het volgende adres: (...) te 9220 Hamme, terwijl de moeder nog ingeschreven staat op het volgende adres: (...) te 6000 Charleroi.

Wordt vastgesteld dat aan bovenvermelde voorwaarde niet meer wordt voldaan.

In uitvoering van artikel 26/5 van het KB van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan haar het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Verzoekster ontkent niet dat zij gemachtigd werd tot een verblijf van beperkte duur, dat hierbij voorwaarden werden opgelegd waaronder de effectieve samenwoning met haar moeder, en dat zij sinds 15 april 2011 als alleenstaande is ingeschreven op een ander adres dan haar moeder.

Verzoekster voert aan dat *in casu* geen onderzoek werd gevoerd waarbij rekening werd gehouden met alle concrete gegevens van de zaak, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de situatie van verzoekster in rekening werd gebracht op het moment waarop de beslissing werd ter kennis gebracht, dat er geen elementen voorhanden zijn om met zekerheid te stellen dat het familiaal leven van verzoekster en haar moeder definitief onderbroken is, dat de bestreden beslissing bijgevolg niet afdoende is gemotiveerd door de loutere verwijzing naar verzoeksters aanvraag van inschrijving op een ander adres dan de moeder.

Vooreerst merkt de Raad op dat de beslissing niet steunt op het motief dat verzoekster een inschrijving in Hamme heeft aangevraagd, maar op het motief dat zij effectief staat ingeschreven als alleenstaande te Hamme sedert 15 april 2011 en dus op een ander adres dan de moeder. Verzoekster betwist deze inschrijving op een ander adres dan haar moeder niet. De Raad merkt op dat niet is vereist dat de familiale band tussen verzoekster en haar moeder verbroken zou zijn, maar wijst erop dat het tijdelijk verblijf van verzoekster werd toegestaan onder de voorwaarde van een effectieve samenwoning. Nu verzoekster en haar moeder elk staan ingeschreven op een ander adres, is er geen sprake meer van een effectieve samenwoning, wat verzoekster niet betwist. Ten slotte verduidelijkt verzoekster in geen enkel opzicht met welke elementen de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden, zodat de Raad op dit punt geen toetsing kan uitvoeren.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is op basis van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als een manifeste appreciatiefout of machtsoverschrijding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding. Zoals reeds gesteld, verduidelijkt zij niet met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET